

Константинова М.Ю.,

здобувач другого (магістерського) рівня,

Остапенко А.С.,

к.т.н., доцент кафедри фінансів, банківської справи та страхування,

Херсонський національний технічний університет,

Повод Т.М.,

к.е.н., доцент кафедри економіки та фінансів,

ДВНЗ «Херсонський державний аграрний університет»

КЛЮЧОВІ АСПЕКТИ ДІЛОВОЇ АКТИВНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

Ринкові трансформаційні процеси в економіці нашої країни вимагають удосконалення всіх складових господарського механізму. Суттєвих змін потребує сфера управління не тільки на макроекономічному рівні, а і на рівні основної ланки економіки на підприємствах. На сучасному етапі розвитку економіки діяльність вітчизняних суб'єктів господарювання значною мірою ускладнюється тривалою кризою неплатежів, зростанням дебіторської та кредиторської заборгованості, несприятливою податковою політикою, скороченням виробництва, а також дефіцитом фінансових ресурсів. Невиконання підприємством своїх зобов'язань негативно відображається на перспективах його подальшого існування.

Ефективність суб'єктів господарювання значною мірою залежить від об'єктивної, своєчасної та всебічної оцінки фінансового стану підприємства загалом і ліквідності та ділової активності зокрема. Адже достатність забезпеченості підприємства власними та залученими фінансовими ресурсами зумовлюють його здатність здійснювати ефективну господарську діяльність та розраховуватися за своїми зобов'язаннями [1, с. 77].

Визначені проблеми мають вивчатися при встановленні ефективної політики управління ліквідністю підприємства.

Вивчення проблем управління діловою активністю необхідне задля покращення його функціонування, підтримки стабільності фінансового стану підприємства, рівня ефективності використання ресурсів (капіталу) і стабільності економічного зростання, підвищення ефективності роботи відносно величини авансованих ресурсів або відносно величини їх споживання в процесі виробництва [46, с. 165].

Ділова активність підприємства може бути визначена як комплексна порівняльна характеристика підприємства, яка відображає ступінь переваги сукупності оціночних показників його діяльності, що визначають успіх підприємства на певному ринку за певний проміжок часу відносно сукупності показників конкурентів.

Показникам ділової активності притаманні такі властивості, як зіставність (показник виявляється за умов зіставлення одного об'єкта з іншим) і динамічність (показник не може розглядатися як довгострокова характеристика незалежно від ефективності діяльності підприємства). Кількісна оцінка ділової активності здійснюється у таких напрямках: ступінь виконання планових показників за заданими темпами їх зростання; рівень ефективності використання ресурсів [3, с. 411].

Розглядати та аналізувати ділову активність підприємства також можна в трьох аспектах: фінансовому, виробничому і комерційному.

Комерційний аспект визначає певний результат господарської діяльності підприємства, внаслідок якої воно отримує певний зиск (прибуток) або зазнає збитків (упущена вигода). Цей показник визначається рівнем ділової активності, надійності та розвиненості економічних зв'язків підприємства з іншими суб'єктами ринкової інфраструктури, його конкурентним потенціалом та часткою на ринку збуту, рівнем організації продажу, сервісним обслуговуванням тощо.

Аналіз ефективності маркетингової діяльності підприємства доцільно провадити з позицій оцінки рентабельності витрат, пов'язаних з рекламою та розширенням ринку збуту. Одним із визначальних є аналіз конкурентоспроможності товару, що базується на відповідності якостей певного товару стандартам та нормам, що встановлені на ринку.

Виробничий аспект пов'язаний із продуктивністю праці на підприємстві та з ефективністю виконання робочого плану. Так аналіз ефективності виробничої діяльності доцільно провадити у контексті аналізу витрат та рентабельності продукції, що виробляється.

У фінансовому аспекті проявляється насамперед у швидкості обороту його коштів, відображає ефективність роботи підприємства відносно величини авансованих ресурсів або відносно величини їх споживання в процесі виробництва [2, с. 81].

Оскільки ділова активність підприємства формується в результаті здійснення відповідної системи управління, великого значення набуває комплексний метод оцінки ділової активності, сутність якого приводиться до здійснення аналізу комплексу показників діяльності підприємства, що характеризують незадовільний його фінансовий стан, та тих, що відповідають за високий фінансовий розвиток. Метою підвищення ділової активності є економічний ріст, розвиток підприємства та збільшення прибутку. Економічний ріст означає розширення виробництва і реалізацію вже наявної продукції. Розвиток означає освоєння інноваційної продукції, нових ринків і каналів збуту, нових організаційних структур управління тощо.

Список використаних джерел

1. Антипенко Є.Ю. Аналіз теоретичних аспектів ділової активності підприємства та існуючих підходів до її оцінювання / Є.Ю. Антипенко, С.М. Ногіна, Ю.С. Піддубна // Сталий розвиток економіки. – 2013. – № 3. – С. 76-80.

2. Войнаренко М.П. Ділова активність підприємств: проблеми аналізу та оцінки: Монографія / М.П. Войнаренко, Т.Г. Рзаєва. – Хмельницький: ХНУ, 2008. – 284 с.

3. Нестеренко Н.В. Ділова активність як невід'ємна частина фінансового стану підприємства / Н.В. Нестеренко, О.О. Діхтяр // Економічний аналіз. – 2012. – № 10. – Ч. 3. – С. 411-415.

НАПРЯМИ ОПТИМІЗАЦІЇ ФОРМУВАННЯ ВЛАСНОГО КАПІТАЛУ БАНКУ

Формування оптимальної структури власного капіталу банку є важливим насамперед для підтримки ліквідності, стабільності та прибутковості, а також для посилення довіри до банківської системи з боку вкладників і позичальників. Зростання та зміцнення капіталів дасть змогу банкам здійснювати широкомасштабне кредитування та інвестування галузей вітчизняної економіки.

Формування власного капіталу банку здійснюється засновниками з метою одержання прибутку і відповідно дивідендів. При визначенні оптимального і достатнього обсягу власного капіталу банку слід враховувати низку умов, існування яких зумовлено функціями власного капіталу банку, а необхідність їхнього здійснення пов'язана із діяльністю банку [1, с. 186]:

– заснування та організації банківського бізнесу – обсяг власного капіталу можна вважати оптимальним, якщо він покриває всі витрати, передбачені планом розвитку банку і має певний запас, який дає змогу керівництву банку покривати також усі незаплановані витрати; – відшкодування поточних втрат банку, пов'язаних з неповерненням розміщених в активах коштів: капітал можна вважати оптимально сформованим, якщо він здатний покривати всі поточні втрати банку;

– надання нових послуг, впровадження нових банківських продуктів і програм, закупівлі необхідного обладнання: розмір власного капіталу є оптимальним і достатнім, якщо всі передбачені та неочікувані витрати на зазначені цілі погашено за рахунок власного капіталу банку;

– формування у клієнтів переконань щодо стійкості та надійності функціонування банку: розмір капіталу є сформованим на достатньому рівні, якщо він відображає уявлення суспільства про величину капіталу фінансово стійкого банку, наявну на даний момент часу, а також перевищує встановлене органами банківського нагляду мінімально допустиме значення цього показника;